Csokonai Vitéz Mihály: A kétszínűség

Vélnéd, hogy a nyalkán pirosló Sodoma
A legjobb gyümölcsök szép paradicsoma:
Pedig ha skarlátja szádba ketté válik,
Várt gyönyörűséged mind hamuvá válik.
Gyakran a mennyei illatú epernek
Apró leveli közt kígyók is hevernek:
Ne higyj a hozzája csalogató partnak,
Ne véld, hogy sikamló hantjai megtartnak.

A szív igen szoros helyre vagyon zárva,
Az ábrázat sokra fordítható lárva:
Sőt még a beszéd is egy oly csalható jel,
Hogy minden szándékot palástolhatsz ezzel.
Sőt a mosolygó száj, a vigyorgó szemek
Egy ártalmas lelket fedező tetemek;
Sőt mit mondok? vagynak olyatén Judások,
Akiknek halálra árúl csókolások.

Oh, Jupiter! ha már a hamis arannak
Ily tiszta jelei s bizonysági vannak:
Ugyan hát a hamis szívű rossz embernek
Testén ilyen jegyek miért nem hevernek?

Különben ki milyen portékákat árúl,
Azoknak jutalma mind magára hárúl.